

исшествіа расказватъ, че въ сѣщото време и Търновскійтъ Архіерей Іоакимъ добылъ автономія и былъ провъзгласенъ за Патріархъ ⁽¹⁴⁾.

Областьта на Търновскія Патріархъ е была твърдѣ голѣма. Въ времето на Іоанна II-го сичкитѣ епархїи, които тогазъ влязяхъ въ сѣстава на българското царство, сичкитѣ духовно са подчинявахъ на новоучрежденния Търновскій Патріархъ, и именно: Прѣславската, Червенската (Руссе), Ловченската, Сръдецката (Софія), Дръстенската (Силистра), Сърската, Велбѣжската (Кюстендилъ), Браничевската, Бѣлградската, Нишевската, Филиппійската, Месемврийската ⁽¹⁵⁾, къмъ които единъ старъ паметникъ причисля и Охридската архіепископія ⁽¹⁶⁾.

Тѣй широка е была испърво областьта на търновската патріаршія, но тя не останжала за много време таквази, и скоро слѣдъ смъртъта на Іоанна II-го Асѣня (1241), тя наченъ да са намалява наедно съ политическото стѣсненіе на прѣдѣлитѣ на българското царство, които тогазъ са простирахъ твърдѣ на далечъ: тѣ обигръщахъ въ себеси Источната половина на сегашното Сръбско княжество и цѣла Албанія до Адриатическото море, а на Югъ достигахъ до *Одрина* (Адрианополь) и до Архипелага, като обѣмахъ *все македонское одѣржаніе со всею Атонскою горою, къ симъ же и славный Солунъ и со всею Теталиєю* ⁽¹⁷⁾.

⁽¹⁴⁾ За туй важно събытіе въ Черковната Исторія любопытныйтъ читатель може да види описаніето на г. М. Дринова, Гл. VII, стр. 87 — 94.

⁽¹⁵⁾ Синодикъ царя Бориса.

⁽¹⁶⁾ Житіе Св. Петки. Гласникъ VIII, 140.

⁽¹⁷⁾ Сѣщото мѣсто въ Гласника сръбскій.